

Но веднажъ звездитѣ, тия бѣбриви небесни хитруши, за-видѣли на дружбата между двамата побратими и рекли на месеца:

— Защо търпишъ заповѣдитѣ на това горделиво слънце? Не виждашъ ли, че се разпорежда съ тебе както си иска и те има за сѣщински слуга?

— Май че тия звезди иматъ право, — си помислилъ месецътъ и усѣтилъ какъ змията на завистъта се свила въ сърдцето му.

Единъ пжтъ месецътъ решилъ да се отърве за винаги отъ своя побратимъ, извардилъ го въ сънъ, заключилъ го въ кулата му и тръгналъ самъ да се разхожда по небесата.

— Какво му е станало на слънцето? — питали се хората и се взирали въ небето.

— Вижете какъ се е затъмнило...

А слънцето викало за помощъ отъ вътре, блъскало стени и вратата, заплашвало и

се заканвало, но никой не дошелъ да му отвори. Звездитѣ се кискали и радвали и не искали да му помогнатъ. Тогава една звезда, най-свѣтлата и най-хубава, се приближила до вратата и я отворила. Мъничкитѣ звезди се изпокрили коя кждето види, а пламналото отъ гнѣвъ слънце се спустнало да гони коварния си побратимъ. И гонило го день и нощъ, и още единъ день и една нощъ, и сто дни и сто нощи, — но не могло да го стигне. И все го гони, и все не може да го стигне. А свѣтлата хубава звезда обикнала много своя приятель. И до сега тя остава покъсно на небето за да бди надъ съня на слънцето, а сутринъ излиза преди него, за да огледа пжтя му, да се увѣри, че завистливиятъ месецъ не му готви нѣкоя нова примка, нѣкое ново коварство.

Не сте ли виждали тая хубава ясна слънчева приятелка да трепти вечеръ и сутринъ на небето?

Николай Фолъ

